

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z powództwa P. T.C. Spółki Akcyjnej w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej
z udziałem zainteresowanej TK T. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o zmianę umowy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 12 kwietnia 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 14 grudnia 2011 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej na rzecz P. T. C. S.A. w W. kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 14 grudnia 2011 r., oddalił apelację Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 28 stycznia 2011 r., w sprawie z odwołania P. T.C. S.A. z/s w W. od decyzji Prezesa Urzędu z dnia 13 lutego 2009 r.

Oddalając apelację Prezesa Urzędu Sąd drugiej instancji wskazał, że podziela stanowisko Sądu Okręgowego, zgodnie z którym uchylenie decyzji MTR 2008 ma skutek *ex tunc*. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, nie można porównywać skutków decyzji uchylanych przez sąd powszechny w ramach postępowania z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu ze skutkami uchylenia decyzji w postępowaniu sądowoadministracyjnym. Za nietrafny Sąd Apelacyjny uznał zarzut naruszenia art. 479⁶⁴ § 2 k.p.c. w związku z art. 316 § 1 k.p.c., poprzez uwzględnienie jako podstawy do uchylenia zaskarżonej w niniejszej sprawie decyzji faktu uchylenia decyzji MTR 2008. W sytuacji gdy nie można było uznać, że stawki za zakańczanie połączeń w sieci powoda ustalone decyzją MTR 2008 były prawidłowe, ponieważ zostały ustalone bez przeprowadzenia postępowania konsultacyjnego, to zaskarżona w niniejszej sprawie decyzja, jako rozstrzygnięcie oparte w swej materialnej części na uchylonej decyzji MTR 2008, także powinna zostać uchylona. Nie można bowiem wykluczyć, że w wyniku przeprowadzenia postępowania konsultacyjnego na etapie kształtowania obowiązków powoda w decyzji MTR 2008 Prezes Urzędu ukształtowałby te obowiązki w odmienny sposób.

Prezes Urzędu zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie jej do rozpoznania Prezes Urzędu powołał się na występowanie w sprawie dwóch istotnych zagadnień prawnych, wskazując jako takowe: 1) istnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych tj. art. 316 § 1 k.p.c. budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów polegające na potrzebie wyjaśnienia, czy w sprawach z odwołań od decyzji Prezesa UAE sąd za podstawę orzekania powinien uznać stan faktyczny i prawny z chwili orzekania, czy też z chwili wydania skarżonej decyzji; 2) potrzebę wyjaśniania, czy wyeliminowanie z obrotu prawnego decyzji administracyjnej wydanej przez Prezesa UAE na skutek prawomocnego wyroku sądu następuje ze skutkiem *ex tunc*, czy też ze skutkiem *ex nunc*?

Powód w odpowiedzi na skargę kasacyjną Prezesa Urzędu wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna Prezesa Urzędu nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania, albowiem przedstawione w niej pytania nie ujawniają istotnych zagadnień prawnych sprawy w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że o zagadnieniu prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. można mówić jedynie wówczas, gdy ma ono znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej i dotyczy problemu, który nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2012 r., III SK 4/12 i powołane tam orzecznictwo).

Odnosząc się do potrzeby rozstrzygnięcia pierwszego z zagadnień prawnych zawartych w skardze kasacyjnej Prezesa Urzędu Sąd Najwyższy stwierdza natomiast, że w kwestii tej wypowiadał się już kilkakrotnie (por. w szczególności wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 września 2011 r., III SK 55/10 oraz z dnia 7 lipca 2011 r., III SK 52/10). Zagadnienie prawne dotyczące wymienionego przepisu i jego zastosowania w tego rodzaju sprawach pozbawione jest więc cechy nowości, która jest konieczna, aby można było mówić o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy byłoby uzasadnione publicznoprawnymi celami postępowania kasacyjnego. Dodatkowo Sąd Najwyższy zauważa, że z dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że przepis art. 316 § 1 k.p.c. powinien być stosowany w sprawach z zakresu regulacji z uwzględnieniem specyfiki tych spraw determinowanej przez prawidłowe określenie przedmiotu sporu między przedsiębiorcą a organem regulacji. Fakt wydania w toku postępowania sądowego decyzji administracyjnych rzutujących na rozstrzygnięcie sprawy rozpoznawanej przez sąd traktowany jest w orzecznictwie Sadu Najwyższego jako okoliczność, którą należy brać pod uwagę przy rozpatrywaniu sprawy z odwołania od decyzji organów ochrony konkurencji lub regulacji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2010 r., III SK 40/09). Analogicznie należy traktować fakt uchylecia w toku postępowania sądowego decyzji Prezesa Urzędu, na podstawie której kształtowane są obowiązki przedsiębiorcy telekomunikacyjnego w kolejnych decyzjach, w sytuacji gdy do

uchylenia decyzji doszło z powodów rzutujących na dopuszczalność lub prawidłowość ukształtowania obowiązków regulacyjnych w pierwotnej decyzji, na której z kolei bazują decyzje późniejsze.

Z kolei, drugie ze sformułowanych w skardze kasacyjnej Prezesa Urzędu zagadnień prawnych dotknięte jest istotnymi wadami konstrukcyjnymi rzutującymi na możliwość wydania postanowienia o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. musi odpowiadać określonym wymaganiom, w tym powinno zostać sformułowane z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których powstało (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11). Tymczasem oceniane zagadnienie prawne nie zawiera odwołania do żadnego przepisu prawa.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, iż skarżący nie wykazał potrzeby rozpoznania jego skargi kasacyjnej. Dlatego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a przedmiocie kosztów postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. i § 12 ust. 4 w związku z § 14 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu orzekł jak w sentencji.